

עמ"ת 18017/08/18 - ב י נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 18017-08-18 י(עציר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופט מאזן דאוד
עורר	ב י (עציר)
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. בפניי ערר על החלטת בית משפט השלום בחיפה (כב' השופט א. אחטר) מיום 06/08/2018 ובה הורה בית משפט השלום על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המתנהלים נגדו בתיק פלילי 34626-07-18.

2. כנגד העורר הוגש כתב אישום המורכב משני אישומים.

א. באישום הראשון, ייחסה המשיבה לעורר עבירת איום, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977(להלן "חוק העונשין") ושתי עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בבן זוג, עבירות לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין ועבירה של תקיפת סתם של בן זוג, עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

ב. באישום השני ייחסה המשיבה לעורר שתי עבירות של תקיפת סתם של בן זוג עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

3. על פי הנטען באישום הראשון, ביום 01/07/2018, בהיות המתלוננת שוהה בבית החולים הילל יפה, יחד עם בנה הקטין שאושפז שם, שלח העורר מהטלפון הנייד שלו לטלפון הנייד של המתלוננת הודעת וואטסאפ קולית, בה איים עליה בפגיעה שלא כדין בחייה ובגופה בכך שאמר לה:

"הילד את שמה אותו באמצע, למה מה אני מחסיר מהילד, יא בת זבלה, מה אני מחסיר, אם עוד פעם את נכנסת למשטרה אוי ואבוי, פעם קודמת העברתי לך את זה, הפעם אני לא יעביר, הפעם אני יהרוג אותך, ואת וס' ומי שלחוץ על ס' ומי שלחוץ על היד שלך ולחוץ עליה מה להגיד".

עוד נטען בכתב האישום הראשון, כי העורר בשני מועדים שונים. במועד הראשון תקף את המתלוננת שלא כדין

וללא הסכמתה בכך שדחף אותה, נתן לה מכה על כתף שמאל וניסה לקחת ממנה את הקטין בכוח. במקרה השני, במהלך ויכוח כלכלי בין המתלוננת לנאשם, הכה אותה בידו בגופה, ולאחר שהתיישבה על הספה, הוריד את החגורה ממכנסיו, קיפל אותה לשניים ועמה הכה את המתלוננת בפניה בגבה ובידה.

4. על פי הנטען באישום השני, ביום 10/02/2018 תקף העורר את המתלוננת שלא כדין וללא הסכמתה בכך שהכה אותה במכות בכל חלקי גופה. עוד נטען, כי ביום 07/05/2016, לאחר חתונת שלושת אחיה של המתלוננת ובמהלך ויכוח בין העורר למתלוננת, תקף העורר את המתלוננת שלא כדין וללא הסכמתה בכך שהכה אותה במכות אגרוף בגופה.

5. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשת מעצר עד תום ההליכים כנגד העורר.

6. ביום 16/7/2018 התקיים דיון בעניינו של העורר, בפני כב' השופט קפלן, בנוכחות העורר ובא כוחו דאז וכעולה מפרוט' הדיון הודיע ב"כ העורר לבית המשפט כי הוא מסכים לקיומן של ראיות לכאורה ואף לקיומה של עילת מעצר, ובהתאם לכך, בטרם יטען לבקשה, ביקש להפנות את העורר לשירות המבחן על מנת שיוגש תסקיר מעצר בעניינו, אשר יתייחס לבחינת האפשרות של שחרור העורר לחלופת מעצר.

7. בין לבין, החליף העורר את בא כוחו ובדיון שהתקיים ביום 06/08/2018, ביקש העורר לאפשר לו לחזור מהצהרתו לפרוט' לפיה מודה הוא בקיומן של ראיות לכאורה וקיומה של עילת מעצר. בית משפט קמא התיר לעורר לחזור בו מההסכמה לקיומן של ראיות לכאורה, ואפשר לעורר לטעון לגופם של דברים, כל זאת על מנת לא לגרום עיוות דין לעורר.

8. לאחר שבית המשפט קמא שמע את הצדדים ועיין בתיק החקירה, קבע כי קיימות ראיות לכאורה, במידה הנדרשת להוכחת האשמה, ראיות המבוססת על הודעות המתלוננת וחיזוקים בדמות מסמכים רפואיים הנמצאים בתיק החקירה, דו"ח העובדת הסוציאלית וכן עדותה של הגנת שמתייחסת לשיחת הטלפון שהתקיימה בינה לבין המתלוננת בעניינו של הקטין.

9. עוד קבע בית משפט קמא, כי הסתירות שהצביע עליהם ב"כ העורר בהודעות המתלוננת אין בהם כדי להשמיט את הקרקע תחת קיומן של ראיות לכאורה, ובשלב הזה בית המשפט אינו מכריע במהימנות הראיות. עוד קבע בית המשפט קמא כי קיימת עילת מעצר סטטוטורית.

10. ביחס לחלופה קבע בית משפט קמא, כי על אף העובדה שהעורר ללא עבר פלילי, עולה מהתסקיר המעצר שהוגש בעניינו של העורר כי נשקפת סכנה פוטנציאלית גבוהה מהתנהלות העורר, שאינו ניתנת לאיון באמצעות החלופות שהוצגו בפני שירות המבחן.

11. במועד הדיון הציג העורר חלופה אחרת מזו שהציג בפני שירות המבחן. בית משפט קמא לאחר ששמע את המפקחים החדשים והתרשם מהם בצורה בלתי אמצעית, סבר כי אין בהם כדי לשמש חלופת מעצר ראויה והולמת שתוכל לאיין את מסוכנותו של המשיב. המפקח הראשון, קבע בית משפט קמא, עובד רוב שעות היממה ועל אף היותו מודע ליחסים בין העורר לבין המתלוננת, ממעט מפקח זה מחומרת האירועים המיוחסים לעורר. באשר למפקחת הנוספת, מצא בית משפט קמא כי אין ביכולתה לפקח על תנאי השחרור, אינה מודעת לחומרת המעשים המיוחסים לעורר והיא ממעיטה בחומרת המעשים המיוחסים לעורר וכל רצונה הוא לסייע ולהביא לשחרורו של העורר ובשל כך אין היא מתאימה לשמש כמפקחת. בשל כך, הורה על מעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

12. העורר לא השלים עם החלטת בית המשפט קמא והגיש את הערר שמונח בפניו. במסגרת הערר חזר ב"כ העורר על טיעונו, שאין ראיות לכאורה ביחס לחלק ניכר מהעבירות המיוחסות לעורר, וביקשו להורות על שחרור העורר כנגזרת מהעדר ראיות לכאורה, ללא כל הגבלות. לחילופין, עתר העורר, להורות על שחרור העורר בערובה, או בתנאי ערובה; לחילופי חילופין להחזיר את התיק לערכאה הדיונית לבחינת שחרור העורר בפיקוח אלקטרוני.

קיומן של ראיות לכאורה:

13. בית-המשפט קמא הנכבד בחן, במסגרת החלטתו, את הראיות המצויות בתיק החקירה, והגיע למסקנה, שלפיה קיימות ראיות לכאוריות להוכחת כתב-האישום. על מסקנה זו חולק העורר ומפרט בצורה נרחבת בערר את כל התהיות והסתירות שבחומר החקירה ובקש לשכנעני, כי אין ראיות לכאורה.

14. ההחלטה בדבר מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים נעשית על סמך חומר הראיות הגולמי, כאשר חומר הראיות טרם עבר את "מסננת" החקירה הנגדית, בשלב זה יש לבחון האם קיים סיכוי סביר להוכחת אשמתו של הנאשם, ואין בית משפט קובע, בשלב הזה, ממצאים מזכים או מרשיעים. ראו בש"פ 10234/08 אבולקיעאן נ' מדינת ישראל; בש"פ 826/08 קיאל קשאש נ' מדינת ישראל.

15. בשלב הלכאורי, אין די בהצבעה על סתירות בדברי העדים, אלא יש להראות כי הסתירות גלויות על פניהן, וכי הן מקעקעות את הגרסה באופן שלא יאפשר ליתן בה כל אמון ויציגה כמשוללת יסוד.

כך נקבע בבש"פ 352/11 ארז איאסי ברי נ' מדינת ישראל (25.1.11):

"על מנת לכרסם כרסום של ממש בפוטנציאל הראייתי הגלום בראיות בשלב הלכאורי, אין די בהצבעה על סתירות בדברי העדים, אלא יש להראות כי הסתירות גלויות על פניהן, וכי הן מקעקעות את הגרסה באופן שלא יאפשר ליתן בה כל אמון ויציגה כמשוללת יסוד (ראו: בש"פ 385/11 ציון נ' מדינת ישראל (20.1.11); בש"פ 9376/09 פלוני נ' מדינת ישראל (1.12.09))."

16. על רקע דברים אלו נבחן את טיעוני העורר ביחס לראיות לכאורה. ביחס לעבירה החמורה של איום מיום 1/7/18, לא הייתה ולא יכולה להיות מחלוקת שהעורר איים עליה בקולו המוקלט, כפי שצוטט לעיל. (מפנה לתמליל דיסק הקלטת שיחות האיורים).

ביחס ליתר העבירות המפורטות בכתב האישום אין חולק, כי המתלוננת בענייננו הינה העדה המרכזית למעשי התקיפה לכאורה שיוחסו לעורר כלפיה בכתב האישום, כעולה מעדות המתלוננת 19/02/2018, 07/08/2018, 09/07/2018 ו- 11/07/2018.

בהודעה מיום 19/2/18 מתארת המתלוננת את התקיפה מיום 7/5/18 (אירוע התקיפה השני באישום השני) במועד בו חיתנה את שלושת אחיה ותיארה את התקיפה על ידי אגרופים וכאפות בכל הגוף ולא זוכרה בדיוק. המתלוננת מאשרת כי באירוע זה לא היו לה סימנים ולא היו עדים.

עוד עולה מהודעתה כי ביום 10/2/18 תקף אותה שוב באגרופים בכל הגוף תוך כדי צעקות וקללות. בהודעתה מסבירה שפנייתה כעת למשטרה לאחר שנים של תקיפות כפי שהעידה בתחילת דבריה, נועדה כדי לחנכו כיצד יתנהג אליה וע"מ להפחידו (עמ' 2 שורה 32-34).

לא ברור טיעון ב"כ העורר ביחס להודעה זו. המתלוננת מאשרת כי לא נזקקה לטיפול רפואי ולא נותרו סימנים בגין אירועי התקיפה המתוארים בכתב האישום. לא ברור היכן הסתירות ביחס לעדות זו? וכיצד רצונה של המתלוננת לחנך את בן זוגה על ידי הגשת התלונה מכרסם בעדות!!

עדותה מקבלת חיזוק מההודעה למוקד 100 מספר ימים לאחר מכן (18/2/18) לאחר שהעורר פגע בכבוד אביה שכינה אותו זבל. בעדותה פורסת בפני החוקר את סבלה המתמשך מאז נישואיה ועל האלימות המופעלת כנגדה, במשך שנים. גם תיאור זה עולה בקנה אחד עם המסמכים הרפואיים לפיהם הצוות הרפואי חושד באלימות והזנחה כעולה מדו"ח טיפול פסיכוסוציאלי שהינו חלק מחומר החקירה.

15. עיינתי ובחנתי את חומר הראיות הקיים בתיק. עדות המתלוננת בהזדמנויות שונות ביחס למעשי האלימות שננקטו בידי העורר בהזדמנויות שונות כמפורט בכתב האישום, מבוססות על **עדות המתלוננת** המקבלת חיזוקים שונים כגון דוחות פעולה ומזכרים של השוטרים אשר הגיעו לשני האירועים בבית המתלוננת ולבית אביה ושמעו המתלוננת את אשר ארע.

בנוסף, שיחות למוקד 100 בהן המתלוננת והוריה מדווחים בזמן אמת על האירועים גם אם באופן חלקי ולא שלם בין היתר עקב קשיי שפה כפי שניתן ללמוד מתמליל הודעת האב שמתקשה בשפה העברית.

בנוסף עדות המתלוננת נתמכת גם ובנוסף על התעודות הרפואיות התומכות בעובדה כי המתלוננת ביקרה בבתי

החולים ונזקקה לטיפול רפואי, ואין זה השלב בו ייבחנו השאלות הקשורות בגרסה שנמסרה בבית החולים ומשקלה. הדברים ייבחנו במשפט עצמו ולא בשלב הזה.

בביקורי המתלוננת בבית החולים, על דו"ח הסוציאלי של העו"ס בבית החולים הילל יפה, במסגרתו סיפרה המתלוננת בזמן אמת על ההתעללות שעברה. בנוסף כחלק ממארג הראיות התומכות בגרסת המתלוננת ניתן למצוא גם בעדות בני המשפחה של המתלוננת המתארים התעללות מתמשכת מצד העורר כלפי המתלוננת, הגם אם הם לא מדייקים בתיאור הפירוט כפי שטוען העורר אך יש בעדותם תימוכין לכך שהעורר נהג באלימות כזו או אחרת כלפי המתלוננת.

16. העורר מפרט בצורה מקיפה את טיעונו במסגרת הערר ביחס לראיות לכאורה. העורר מפנה את בית המשפט ביחס לכל הודעה מהודעות המתלוננת לסתירות ואי דיוקים השזורים בהודעות אלו, והעומדים בסתירה לפעמים אחת לשנייה מחד ועם עדויות אחרות או ראיות הקיימות בתיק מצד שני.

בחנתי את מכלול הראיות בתיק לרבות הודעות המתלוננת ואני סבור כי צדק בימ"ש קמא כשקבע בהחלטתו כי יש בחומר החקירה תשתית ראייתית מספקת לצורך הוכחת האשמה ברף הנדרש לשלב הזה. הסתירות שהצביע עליהם בא כוח העורר אין בכוחם לקעקע את הגרסה של המתלוננת באופן שלא יאפשר ליתן בה כל אמון ולהציגה כמשוללת יסוד, והמותב השומע את ההליך העיקרי הוא זה המופקד על שמיעת ראיות שני הצדדים ועל הסקת מסקנות ביחס למהימנות העדים. על כן, וחרף הסתירות שהצביע עליהן ב"כ העורר, קיימות ראיות לכאורה, כפי שקבע בית משפט קמא.

17. ב"כ העורר חזר ושוב חזר על הסתירה בין דברי המתלוננת ודברי הגנתה, כמי שמצא שלל רב!! אין הדבר כך. עדות הגנת בניגוד לסברת ב"כ העורר תומכת בגרסת האם לעניין עצמם ההתקשרות ביניהן ועל השיחות בעניין הקטין, והפרט של הימצאות סימן כחול במצח אינו העיקר ואין בו כדי לכרסם בעדות המתלוננת עד כדי כך שהגרסה הופכת למשוללת יסוד.

18. ניתן היה ולהמשיך ולבחון אי הדיוקים הנטענים, אך אין טעם בכך. אין סתירות של ממש ובעוצמה כפי שמתאר ב"כ העורר, כל שיש אי דיוקים, הנובעים לפעמים ממרחק בזמן בין מועד מסירת הגרסה למועד האירוע. בכל מקרה אי דיוקים אלו ייבחנו, בבוא העת, על ידי בית המשפט, וינתן להם המשקל המתאים.

לא כל שינוי גרסה של עד, ואפילו עד עיקרי, משמיטה מיניה וביה את הפוטנציאל ההרשעתי של חומר הראיות. לא כל אי הרחבה מצד בני המשפחה שהיו זהירים בתיאור האלימות שהופעלה כלפי המתלוננת יזקף לחובת המתלוננת במיוחד בעבירות אלימות במשפחה כשבני המשפחה מנסים לשמר זאת בין כותלי המשפחה **וכדי לשמר מסלול של שלום בית בעתיד**. לשם הדגמה יש לראות את ניסיון בני המשפחה בשנת 2014 כשבקשו מהמתלוננת לא לספר את מה שהתרחש כפי שמעיד דו"ח טיפול פסיכוסוציאלי.

על כן העדר ההרחבה בעדות בני המשפחה או העדר אזכור מעשי האלימות בפירוט לפעמים יש לו סיבות אחרות הקשורות בשימור **מסלול שלום הבית** ואינו מהווה סתירה וכרסום בעדות המתלוננת שאזרה אומץ לאחר שנים של מעשי אלימות והגישה תלונה חרף קיומם של לחצים פנימיים שלא לעשות זאת.

19. אין ממש בטיעוני העורר שבית המשפט נתן החלטה על אתר ביחס לראיות לכאורה. רואים כי בית המשפט בחן לעומק את הראיות לכאורה, והגיע לתוצאה הנכונה ולמסקנה המתבקשת ויש לדחות טיעונים אלו.

ממצאי שירות המבחן בעניינו של המשיב;

20. עורך התסקיר התרשם כי העורר אדם בעל דימוי עצמי גברי נמוך, חש פגוע במקרים שאינו מקבל תשומת לב מבת זוגו, ובמקרים שבת זוגו אינה נוהגת על פי ציפיותיו. עוד התרשם עורך התסקיר, כי אצל העורר קיים צורך בשליטה אצל המתלוננת וכן קיים חשדנות כלפיה, מאופיין ביכולת ביטוי נמוכה, שפה דלה ובמצבים בהם חש תסכול, עקב קשיי התבטאות, הוא נוהג באלימות על רקע זה.

21. עורך התסקיר מציין כי העורר לא רכש כלים להתמודדות בקשיים במערכת יחסים אינטימית, מתקשה להכיר בקיומה של התנהגות בעייתית כלשהי בהתנהלותו טרם המעצר והוא נוטה להשליך את הבעייתיות ביחסים על המתלוננת. בשל כך, סבור עורך התסקיר כי **קיימת רמת סיכון גבוה להישנות התנהגות פוגענית כלפי המתלוננת.**

22. תחילה הציע העורר חלופת מעצר בבית הוריו. חלופה זו נשללה ע"י שירות המבחן מאחר והוריו, כך התרשם עורך התסקיר, אינם יכולים להוות עבורו מפקחים מתאימים בין היתר כמבטאים עמדה מגוננת מאוד על העורר וקיים אצלם כעס רב כלפי המתלוננת ובני משפחתה. אוסיף כי לטעמי ההורים שמתגוררים באותו מבנה (בקומה אחרת) ולא מנעו את מעשי האלימות הנמשכים כמתואר בכתב האישום אינם יכולים לשמש מפקחים ראויים. גם המפקח הנוסף, הדוד תייסיר הסובל מנכות על רקע מחלת סכרת, נמצא להערכת שירות המבחן, כמפקח לא מתאים ואינו מהווה דמות סמכותית שבכוחה להציב גבולות עבור העורר וכי לא היו מעורבים בחייו במידה מספקת טרם מעצרו.

23. בסוף התסקיר ציין שירות המבחן שהסיכון הפוטנציאלי הגבוה הטמון בהתנהגותו של העורר כלפי המתלוננת ושתי החלופות שהוצעו ידו, נמצאו כלא מתאימות ובשל כך, אין הם באים בהמלצה על שחרורו של העורר.

בחינת החלופה בידי בית המשפט;

24. אין כלל ספק בדבר התקיימות עילה מובהקת למעצרו של המשיב. אכן, כמעט כל אחד מהמעשים המיוחסים למשיב, כשלעצמו, מקים עילת מעצר. נשאלת, אפוא, השאלה, האם אין ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור שפגיעתם בחירותו של המשיב פחותה?

במהלך הדיון בפני בית המשפט קמא, בחן חלופה אחרת, אך גם לגבי המפקחים הנוספים סבר בית המשפט קמא כי אין הם מפקחים מתאימים שיכולים להוות דמות סמכותית עבור העורר ואין בכוחם לפקח עליו במסגרת החלופה.

25. בתי-המשפט עמדו שוב ושוב על כך שיש לנהוג משנה-זהירות עת בוחנים שחרורו של מי שנאשם בעבירות של תקיפת בת-זוג ואיומים. במסגרת בש"פ 10247/05 פלוני נ' מדינת ישראל נקבע -

"במקרים כגון דא, המבוצעים תוך התפרצויות זעם בלתי נשלטות, הכלל הוא כי לא תינתן חלופת מעצר, בשל החשש כי חלופה זו, התלויה בדרך-כלל ברצונו הטוב של הנאשם, לא תהיה אפקטיבית"

במסגרת בש"פ 8332/00 מדינת ישראל נ' שרפוב, פ"ד נד(5) 241, נקבע מפי השופטת הנכבדה שטרסברג כהן כך:

"המשיב מודה באיומיו על המתלוננת, גם בעזרת סכין, בהטרדתה וכן במעקב האובססיבי אחריה. יש לראות במעשיו של המשיב, בהם הוא מודה, כהתנהגות כפייתית שיש בה הטלת אימה, אלימות, אכזריות והשפלה קשים של המתלוננת, המסכנים את בטחונה ואף את חייה. גם אם אין המשיב מסוכן לציבור בכללותו או ליחידים מתוכו - למעט המתלוננת עצמה - די בכך שהסיכון למתלוננת הוא ממשי, מוחשי ורציני וכי חייה של המתלוננת מאוימים, כדי שלא לשחרר את המשיב מן המעצר, ולו בתנאים (בש"פ 4678/98 שאוכת סאלח נ' מדינת ישראל, תקדין עליון, 5 (98(2)... אין לקחת סיכון של מתן אמון במשיב שלא יחזור על מעשיו ולא יממש את איומיו, משום שהפרתו של אותו אמון עלולה לפגוע, לא רק בכבודה של המתלוננת, אלא גם בשלמות גופה ובחייה ותוצאה כזו הינה טראגית ובלתי הפיכה (בש"פ 4678/98 הנ"ל)".

לא למותר לצטט בהקשר זה גם מדבריה של כב' השופטת שטרסברג כהן בבש"פ 5513/02 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם):

"עבירות האלימות בתוך המשפחה, הפכו, למרבה הצער, לחזון נפרץ במקומותינו. אין צורך להכביר מילים על הנפסדות שבעבירות מסוג זה, על חוסר המוסריות שבהן ועל הסכנה הטמונה בהן: בתקופה בה האלימות בכלל והאלימות כלפי נשים בפרט לובשת ממדים מדאיגים גם מבחינת היקף העבירות וגם מבחינת הסיכון הטמון בהן עד כדי קיפוח חיים יש לעשות הכל כדי לעקור משורש את התופעה הקשה והמסוכנת".

אין זאת אלא, כי בעניינו של המשיב שלפנינו, לנוכח ריבוי המעשים, חומרתם, אכזריותם, והסיכון הרב הנשקף מהם, ראוי להיזהר שבעתיים טרם מורים על שחרור לחלופה.

26. סבורני, שיש ליתן משקל רב מאוד להמלצתו המקצועית והיסודית של שירות המבחן במקרה שלפנינו. ניכר, שנעשתה עבודה יסודית ביותר בניסיון להתאים חלופה, אשר תיתן מענה נאות למסוכנות של המשיב. שירות המבחן התרשם וקבע את דעתו המקצועית, לפיה **מהמשיב נשקפת רמת מסוכנות גבוהה**.

27. אמנם בית המשפט אינו מחויב באימוץ המלצותיו של שירות המבחן, עם זאת נדרשים טעמים נכבדים על מנת להצדיק סטייה מהמלצות **שליליות שנקבעו בתסקיר**. עורכי התסקיר, הינם אנשי מקצוע מיומנים שלהם ממומחיות בבחינת התנהגותו של הנאשם המובא בפניהם, סביבתו, משפחתו והאינטראקציה ביניהם, ויש לתת לעמדתם משקל משמעותי. ראו:

"כבר נפסק, כי סטייה מהמלצה שלילית של שירות המבחן תעשה באופן חריג, ומקום בו קיימים לכך טעמים כבדי משקל (ראו, למשל, בש"פ 3386/07 מדינת ישראל נ' אשד (לא פורסם, 18.4.07)); בש"פ 3286/07 מדינת ישראל נ' עמר (לא פורסם, 16.04.07)" בש"פ 3201/10 מדינת ישראל נ' פלוני (6.5.2010).

28. החלופה שנבחרה ונשללה בידי שירות המבחן סופו של יום לא הונחה בפני בית משפט קמא. העורר בחר להציג חלופה אחרת שבחן שירות המבחן ונשללה על ידו לא הוצעה בבית המשפט, והחלופה הנוספת ששירות המבחן לא בחן אותה הוצגה בפני בית המשפט ומצא כי הפיקוח האנושי אינו מטיבי והמפקחים אינם ראויים. בית המשפט התרשם ישירות מהמפקחים המוצעים ולא מצא לנכון לקבוע נוכח נסיבות העניין וטיב המסוכנות לשקול חלופה זו.

29. לאחר שבחנתי את החלטת בית המשפט קמא, ונוכח הסיכון כלפי המתלוננת הנובע מהמשיב, ובהעדר חלופה **ראויה שתניח את הדעת**, אני סבור כי לא נפל כל פגם בהחלטתו של בית המשפט קמא שהורה על הארכת מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. לא נפל פגם בהחלטת בית המשפט כשדחה את המפקחים והחלופה שהוצעה נוכח טיב הסיכון ועוצמתו נוכח ריבוי מעשי האלימות והאמור בתסקיר.

30. בית המשפט התעלם במקרה זה מהעובדה שמדובר במשיב **שאין לו עבר פלילי**. העדר עבר פלילי תומך בשחרור, בית המשפט היה מוכן לשקול חלופה מתאימה ראויה כך גם שירות המבחן, השלילה הייתה על רקע טיב החלופה המוצעת ויכולת המפקחים שנחקרו על ידי בית המשפט והתרשם מהם בצורה בלתי אמצעית, אך לבסוף לא נמצאו מתאימים.

31. בחנתי את הטענה שהיה על בית המשפט לבחון את האפשרות לשים את המשיב במעצר בפיקוח אלקטרוני. שקלתי אפשרות זו למרות שהדבר לא הועלה על-ידי שירות המבחן. לענין זה הנני מפנה לבש"פ 9854/06 **עאטיאס נ' מדינת ישראל** (13.12.2006), שם נקבע (מפי כב' השופט ד' ברלינר):

"הזדמן לי כבר לומר כי איזוק אלקטרוני איננו תרופת קסם, והוא איננו מנטרל את כל גורמי הסיכון בהנחה שאלו קיימים. האיזוק מתריע בתחנת המשטרה כי משוחרר בערובה עזב את המקום שבו הוא אמור להימצא, הא ותו לא. הוא איננו מודיע את מקום הימצאו, והיעילות שבו מותנית בכך שמיד לאחר קבלת ההתרעה יוזנקו כוחות משטרה כדי לתפוס את העבריין. בבסיסו, שחרור בערובה הוא מעין חוזה אמון בין המשוחרר לבין בית המשפט. המשוחרר מתחייב לכך שיעמוד בתנאים ובית המשפט, בהנחה שהוא נותן בו אמון - מורה על שחרורו. כל האמצעים הנוספים, יהיו אלו מפקחים בשר ודם או איזוק אלקטרוני, אינם אלא חישוקים שנועדו להבטיח את קיומו של החוזה, אולם אינם יכולים להוות את בסיסו. מקום שבסיס זה אינו קיים, גם איזוק אלקטרוני לא יהווה מענה".

למעשה ניתן להשקיף במידת מה על מעצר בפיקוח אלקטרוני כאל אמצעי המצוי ב"מדרג ביניים" בין שחרור לחלופת מעצר לבין מעצר עד תום ההליכים במתקן כליאה, מקום שלא נמצאה החלופה ראויה, היה בית המשפט מוסמך לא לבחון חלופה ואפשרות זו.

32. משכך לא מצאתי כי בהחלטת בית משפט קמא **נפלה שגנה המחייבת התערבות.**

33. יחד עם זאת, מדובר באדם ללא עבר פלילי ושירות המבחן לא שלל עצמם שחרורו, אך מצא שהחלופה שהוצעה אינה ראויה. בשל כך מצאתי לציין כי בכוונת העורר להציע חלופה אחרת עם מפקחים נוספים. מצאתי נוכח העדר העבר הפלילי, ובהתחשב בתקופת המעצר שחלה, להורות כי החלופה תובא בפני שירות המבחן שיתייחס לחלופה זו ויבחן בנוסף לבחון את האפשרות לשים את המשיב במעצר בפיקוח אלקטרוני.

34. לשם כך שירות המבחן יגיש תסקיר עדכני בפני בית המשפט קמא תוך 15 ימים מיום קבלת החלטה זו ובמסגרתו יבחן את החלופה החדשה וישקול גם ובנוסף מעצר בפיקוח אלקטרוני. בית משפט קמא עם קבלת התסקיר העדכני יקבע דיון דחוף בפניו, ויבחן את החלופה על ידו התסקיר החדש וינהג על פי חוכמתו.

35. **בכפוף לכך הערר נדחה.**

ניתנה היום, א' אלול תשע"ח, 12 אוגוסט 2018, בהעדר הצדדים.

עמוד 9

